

Gilbert Wright

Đường vòng tình yêu

Dịch giả: Hải Đề



Tôi là một nhân viên kiểm soát của nhà ga Liên Hiệp. Mỗi ngày, ngồi trong phòng làm việc của mình, tôi có thể nhìn thấy hành khách lên xuống xuống cầu thang. Bên trái phòng làm việc của tôi là một quầy bán báo. Chủ quầy - Tony - là một người rất khoái trò cá cược đua ngựa và bởi vì niềm đam mê, khát khao chiến thắng này mà anh lao vào nghiên cứu các định luật của môn xác suất thống kê.

Anh thường nói với tôi, theo những gì anh tính toán (dĩ nhiên là dựa vào một hệ thống lý thuyết xác suất nào đó mà chỉ mình anh hiểu), nếu như tôi cứ tiếp tục làm công việc như hiện nay thêm 112 năm nữa, thì chỉ bằng một cái nhìn tôi cũng có thể nhận ra bất cứ ai trên trái đất này.

Dù không hẳn đã bị Tony thuyết phục nhưng tôi cũng tự tìm ra một lý thuyết cho riêng mình. Đó là nếu bạn đủ kiên nhẫn chờ đợi ở một nhà ga tàu hỏa lớn như nhà ga Liên Hiệp này, có ngày bạn sẽ trông thấy mọi du khách trên thế giới.

Tôi chia sẻ lý thuyết đó của mình với nhiều người nhưng chẳng ai

buồn quan tâm, trừ Harry. Đó là một anh chàng đến nơi này cách đây hơn ba năm và từ thời điểm ấy đến nay, cậu ta chờ đợi nơi đầu cầu thang này, để mỗi ngày lại dõi theo hành khách xuống tàu, bắt đầu từ chuyến sớm nhất - 9 giờ 05.

Tôi nhớ rất rõ lần đầu tiên tôi nhìn thấy Harry - một chàng trai gầy gò, đóng bộ rất nghiêm túc, đi đi lại lại đây về nôn nóng. Tôi biết ngay anh chàng này có hẹn với một cô bạn gái tại đây. Thậm chí tôi còn biết một lễ cưới sẽ được tổ chức chừng hai mươi phút sau khi cô gái đến. Đừng hỏi tôi tại sao biết được điều đó. Sau 18 năm ngày nào cũng nhìn thấy cảnh chờ đợi ở đầu cầu thang này, thật chẳng có gì dễ dàng hơn để đoán ra những chuyện như vậy.

Rồi hành khách đến và tôi bắt đầu bận rộn với công việc của mình, không nhìn về phía cầu thang nữa. Đến khi chuyển tàu 9 giờ 18 sắp sửa tới, tôi ngược lên và ngạc nhiên khi thấy chàng thanh niên vẫn còn đứng đó.

Cô gái không đến trên chuyến tàu 9 giờ 18 hay chuyến 9 giờ 40. Khi tất cả hành khách của chuyến tàu 10 giờ 02 đã đến và rời khỏi sân ga, trông Harry khá là tuyệt vọng. lát sau, thấy Harry đi đến gần cửa sổ phòng, tôi gọi với ra, hỏi rằng cô gái của cậu ta trông ra sao.

Nếu có mặt ở đó, thấy cái cách mà cậu ta tiến đến và nửa như bò vào cửa sổ phòng tôi, có lẽ bạn nghĩ rằng tôi sẽ dò tìm tông tích của cô gái giữa đồng hành lý trong phòng kiểm soát này. "Nàng nhỏ người và da ngăm đen", cậu ta nói. "19 tuổi và dáng đi nhanh nhẹn. Nàng có một gương mặt...", suy nghĩ một phút, "rất có hồn. Tôi muốn nói là cũng có khi nàng nổi nóng nhưng không bao giờ nóng

giận lâu. Cặp chân mày của nàng giao nhau thành một điểm nhỏ ở giữa. Nàng có một áo lông thú màu nâu nhưng có lẽ nàng không mặc hôm nay”.

Tôi không nhớ là đã trông thấy ai có những đặc điểm giống như những gì cậu ta miêu tả.

Cậu ta đưa cho tôi xem một bức điện tín. Tôi đọc được dòng chữ ĐẾN VÀO THỨ NĂM ĐÓN EM Ở NHÀ GA. YÊU YÊU YÊU YÊU - MAY. Bức điện được gửi đi từ Omaha, Nebraska.

“À”, sau cùng tôi nói, “Tại sao anh bạn không gọi điện về nhà? Có lẽ nàng đã về đó nếu nàng đến trước khi anh có mặt”.

Cậu ta nhìn tôi rầu rĩ: “Tôi mới đến đây được hai ngày. Chúng tôi sẽ gặp nhau ở đây, sau đó xuôi về Nam. Ở đó, tôi được hứa hẹn sẽ có một chỗ làm. Nàng... nàng không có địa chỉ nào để lại cho tôi cả”. Nói xong, cậu ta bước tới đầu cầu thang để nhìn hành khách xuống chuyển tàu 11 giờ 22.

Hôm sau, tôi đến phòng làm việc và thấy cậu ta vẫn ở đó. Ngay khi trông thấy tôi, cậu ta tiến đến.

Tôi hỏi trước: “Vậy trước đây nàng đã từng làm việc ở đâu không?”. Anh chàng gật đầu. “Nàng là một thư ký đánh máy. Tôi đã gọi điện hỏi xem họ có biết hiện giờ nàng ở đâu không. Tất cả những gì họ biết là nàng đã nghỉ việc để lập gia đình”.

Câu chuyện bắt đầu như vậy đó. Liên tiếp ba hay bốn ngày sau, Harry đứng đón từng chuyến tàu. Dĩ nhiên, trên từng chuyến tàu người ta đều có thể tiến hành kiểm tra hành khách và cảnh sát cũng như các viên chức ngành đường sắt đều tỏ ra quan tâm đến trường

hợp "lạc người yêu" của Harry nhưng chẳng ai giúp gì được cho cậu ta. Tôi có thể đoán được rằng mọi người đều nghĩ chẳng qua May đã cho anh chàng "leo cây", có điều họ không nói ra mà thôi. Riêng tôi, không hiểu sao tôi không nghĩ như vậy.

Khoảng hai tuần sau, trong một lần trò chuyện, tôi nói cho Harry nghe về lý thuyết xác suất của mình. "Nếu bạn có đủ kiên nhẫn đợi", tôi nói, "bạn sẽ trông thấy nàng bước trên các bậc thang đó". Cậu ta quay lại nhìn cái cầu thang như thể chưa trông thấy bao giờ trước đây, trong khi tôi tiếp tục giải thích cho cậu ta nghe về các con số của Tony, về các định luật xác suất...

Hôm sau, khi tôi đến chỗ làm thì thấy Harry đang đứng sau quầy bán báo của Tony. Cậu ta nhìn tôi với vẻ ngượng ngùng và ấp úng: "À, tôi phải tìm một việc làm...".

Thế là từ đó cậu ta bắt đầu làm việc cho Tony. Và cũng từ đó, chúng tôi không bao giờ nhắc đến May, cũng như không nói đến lý thuyết xác suất của tôi nữa. Nhưng tôi nhận thấy Harry vẫn luôn luôn nhìn theo từng người bước lên cầu thang.

Khoảng một năm sau, Tony bị giết chết vì một vụ tranh chấp trong chuyện cá cược và cô vợ góa của Tony đồng ý cho Harry coi sóc toàn bộ quầy báo. Rồi ít lâu sau đó, khi cô ta đi bước nữa, Harry mua lại quầy báo. Cậu ta vay tiền mở một quầy bán nước soda, đồ tạp hóa và chẳng bao lâu công việc kinh doanh của cậu ta đã phát triển tốt đẹp.

Cứ thế cho đến ngày hôm qua. Đang làm việc, tôi bỗng nghe một tiếng la lớn cùng tiếng đồ vật rơi đổ kêu loảng xoảng. Tiếng la là của

Harry, còn tiếng loảng xoảng phát xuất từ các con búp bê và một số vật linh tinh khác bị đổ xuống khi cậu ta nhảy qua quầy hàng. Cậu ta chạy lại, chớp lấy một cô gái ở cách cửa sổ phòng tôi chừng ba mét. Cô gái có vóc người nhỏ nhắn, da ngăm đen và cặp chân mày giao nhau thành một điểm ở giữa.

Họ đứng đó một lúc, ôm nhau vừa cười vừa khóc, nói những lời vô nghĩa. Cô gái thốt ra những gì đó, hình như là "Em muốn nói là nhà ga xe buýt...", còn cậu ta thì khóa miệng cô nàng bằng những nụ hôn rồi kể cho cô nghe cơ man nào là việc mình đã làm để tìm cô. Chuyện xảy ra hơn ba năm về trước là May đã đến thành phố này bằng xe buýt chứ không phải bằng tàu hỏa và trong bức điện tín cô muốn nói là "nhà ga xe buýt" chứ không phải "nhà ga tàu hỏa". May đứng đợi gặp Harry ở nhà ga xe buýt trong nhiều ngày và đã tiêu hết số tiền đem theo. Sau cùng, cô tìm được một chân thư ký đánh máy. "Cái gì?", Harry nói, "Em đã làm việc ở thành phố này? Suốt thời gian qua?".

Cô gái gật đầu.

"Trời ơi? Thế em không bao giờ đi xuống nhà ga này à?". Cậu ta trở vào quầy tạp hóa của mình. "Anh đã ở đây suốt thời gian qua. Anh là chủ quầy tạp hóa này. Anh đã nhìn theo từng người bước lên cầu thang...".

Mặt cô gái bắt đầu hơi tái đi. lát sau, cô nhìn cái cầu thang, khẽ khàng. "Em... trước đây em chưa bao giờ đi đến cầu thang này. Anh biết không, hôm qua em có việc phải ra khỏi thành phố... Ôi Harry!". Rồi cô vòng tay quanh cổ Harry và bắt đầu khóc.

Một phút sau, cô buông Harry ra và chỉ thẳng về cuối sân ga phía Bắc. "Harry, trong suốt hơn ba năm qua, ròng rã hơn ba năm qua, em đã ở đó - làm việc ngay trong nhà ga này, đánh máy, trong văn phòng của sếp nhà ga".

Điều tuyệt diệu đối với tôi là cách thức mà các định luật xác suất đã vận hành thật tích cực, bền bỉ, đến tận khi chúng cuối cùng đã khiến cho May bước lên các bậc thang của chúng tôi...

Sưu tầm : Tieuboinhoan

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 9 tháng 11 năm 2005